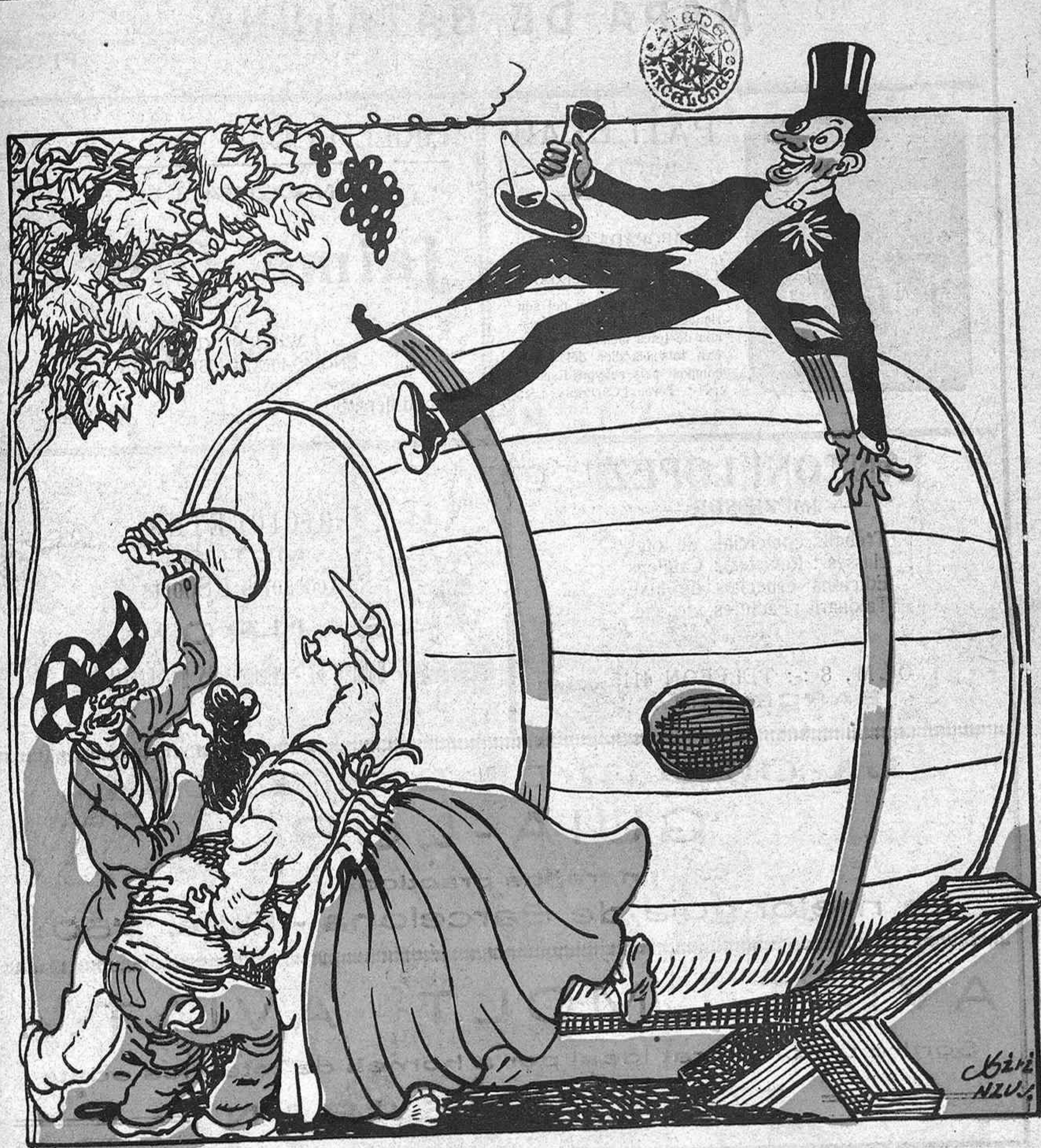

Barcelona 18 de setembre de 1925

L'Esquella de la Torratxa

Any XLVIII Número 2428 — 15 cèntims — Atrassats 30

SETEMBRE

El mes que dona més alegries de l'any.

MAPA DE CATALUÑA

ESCALA 1.400.000

EL MÁS PERFECTO DE LOS PUBLICADOS HASTA HOY

TODO EXCURSIONISTA DEBE ADQUIRIR ESTE MAGNÍFICO

MAPA DE CATALUÑA

PTAS. 2

PATI BLAU

PELAJ, 1

TEMPORADA D'ESTIU

LLOC FRESC I ELEGANT

Casa de gran renom pel seu riquíssim cafè, gelats i refrescos de totes menes. Grandíós èxit tots els dies del tercet compost pels senyors Escolá, :: :: Tormo i Cáceres :: ::

GRILL ROOM

TEL. 943 A.

AMERICAN BAR

Jaime Gibert

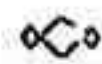
WIENER KUCHE
ENGLIS-FRANÇAISE-DEUTSCH

Escudillers, 8

BARCELONA

ANTONI LOPEZ
— IMPRESSOR —

Treballs comercials de totes classes : Revistes : Catàlegs Edicions especials de luxe Talonaris : Factures, etc., etc.

OLM, 8 :-: TELÉFON 4115
:-: BARCELONA :-:

BICICLETES
MOTOS
Accesoris i Sports

SANROMA

Balmes, 62 - Telèfon 1445 A - BARCELONA

LA CIUDAD DE BARCELONA GUIA-LOP

Itinerarios prácticos

La mejor guía de Barcelona - Ptas. 3'50

AVIAT, MOLT AVIAT...

Sortirà un preparat ideal per a homes de totes les edats

TOTS L'USARAN

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

Contra en Calderón

Un apòstol deia: "No pequeu perquè torneu a caure en pecat per segona vegada". Per lo vist els crims són com els pecats, que es repeteixen. Després del crim enigmàtic del Passatge d'Escudellers, el crim d'aqueix adulteri que ha mort a l'amic enganyat. "Heu's aquí un crim a propòsit per a un peridista coratjós"—deia en P. en aquestes columnes—el meu substitut durant unes curtes vacances. No, no. El crim gens vulgar, el crim que estrangula la moral, el crim que sembla imaginat per un escèptic cínic, és aqueix crim del carrer de Sant Medí.

El marit, la dona i l'altre. Lo lògic és que el marit mati a l'adúltera o a l'amant. Doncs, no. Es l'amant el que mata an el marit. Aquell "Tuer-la!", d'en Dumas, fracassa per partida doble i s'inverteix tota moral i tota justícia imminent. Perquè, com queda lo del delictes punit i la innocència premiada? Don Joan ressuscita, i amb ell, tots els apropiadors d'alcoves estranyes, tots els paràsits de la confiança matrimonial, arriben a la conclusió de què no són ells els que han de témer, sinó els burlats. Els marits, al contrari, poden creure que alguna vegada enlloc de venjar el seu honor, perden, amb l'honor, la vida.

Aquest crim repugnant hauria hagut de rebre la censura, perquè no patissin la moral i la tradició calderoniana. Quan el marit mata, tot queda salvat: l'honra, les lleis i la literatura clàssica. El marit és el mort? Aleshores l'ombra de Calderón plora, la de D. Joan somriu, i per totes les llars conjugals, on es parla de l'afer, passa un aire de consternació, perquè el marit ja no pot dir, com quan llegeix un drama d'adulteri: "Jo, si em trobés en un cas semblant, també mataria".

Preferim els crims misteriosos an aquests altres que resulten massa clars. El poble pot creure, en aquells, totes les bestieses, però en aquests altres no hi ha exemplaritat possible. La societat, ja ho hem dit, hauria d'amagar-los,

perquè amb ells resulta que l'home amagat que mata no és el marit ofès, sinó el brètol ofensor. I tots els homes honestos pensen que tot això és una cosa massa forta, sobretot si tenen dona.

PARADOX

EN SAGARRA A L'"ESPAÑOL"

En Sagarra, en Josep Maria de Sagarra, ha donat una obra al teatre "Español", an en Pep Santpere. Ens en alegrem, això ens fa molt contents. Que aprenguin els escriptors catalans! Que tanta seriositat i tants romansos! Perquè no són llegits els nostres escriptors? Perquè són massa seriosos, vet aquí. En Sagarra és un dels pocs homes de lletres que es llegeixen amb gust, i és perquè és de carn i ossos el que fa. El fet d'estrenar a l'"Español" ens ho acaba de dir. El dia que tots els nostres comediògrafs no s'avergonyeixin d'estrenar a un teatre de *vaudeville*, llavors la nostra literatura començarà a anar bé.

TEATRE D'AFICIONATS

I, encara, va de teatre.

Sabeu que, com cada any, hi ha un conflicte d'empresaris i de còmics, per fer continuar a l'estiu la temporada? Doncs, bé, aquest conflicte dificulta el formar companyies. Però, vaja, hi ha una empresa que ho ha resolt, la de "Romea". S'inaugurarà la temporada amb una companyia d'aficionats.

No teníem prou teatres d'aficionats, i, té, ara un teatre de professionals s'ha convertit en teatre d'aficionats. Pobre teatre català!

DE LA PLUJA

Avui parlarem de la pluja, perquè bé hem de parlar d'alguna cosa. Ademés, la pluja té més importància del que sembla a primera vista. Sobretot en les circumstàncies en què estem, que no són gens recomanables ni envejables.

Vivim malament, molt malament. La gent potser no se n'ha adonat prou d'això. La gent no se sent del mal, moltes vegades, fins que el remei és impossible. Proves del que diem se'n veuen cada dia.

Nosaltres, fa unes setmanes, i des de les pàgines d'aquest periòdic amordassat, ens queixàvem de la calor. Dèiem que ja durava massa, que ja no podíem aguantar més, que ens semblava impossible haver aguantat tant. I hem anat aguantant. Les protestes no serveixen de res, quan van dirigides als elements.

Per què hem anat aguantant? Per por. No s'espantin ni facin el valent; per por. Fa una por terrible la calor. També d'això que diem se'n veuen proves cada dia.

Estàvem desesperats perquè ens mancava la pluja, una pluja benfactora que refresqués l'ambient de canícula que respirem. Demanàvem tots la pluja interiorment amb un fervor que feia enternir. Però la pluja no ens escoltava, no feia cas de les nostres pregàries, no volia venir. Algú fins va arribar a creure que ja no plouria mai més.

I de sobte, l'altra nit, quan la gent estava més tranquil·la passejant—arrossegant els peus—per la rambla, dormint per le cadires de la rambla o prenent algun refresc en algun cafè de la rambla, s'aixecà un furiós remolí de vent. Sigué com un avís, aquest remolí. Sigué com un toc d'atenció.

La gent s'havia quedat molt estranyada.

—Què és això?—deien—. Carai, quin vent!

Al cel una única estrella naufragava entre núvols. Tornà un altre remolí que arrencà les fulles dels arbres i els periòdics multicolors dels quioscs, que són fulles de l'arbre. I de sobte caiguercn, pausades, intermitents, unes gotes del quiosc.

Hi hagué un xic de por entre la pobra gent del carrer. El vent seguia busant i se n'enduuia fulles, diaris, barrets, grosses, del tamany d'una pesseta.

—Ja plou! Ja plou!—diguercn homes i dones anant-se'n cap a casa.

I ja ho crec que plovia! Plovia a bots i a barrals, plovia d'una manera espantosa.

Acabada la pluja, uns homes venien pardals que havien caigut dels arbres. Sempre cau alguna cosa amb la pluja.

VIRAI

A la primavera

Als meus pares

Oh, dolça primavera,
que enguany ja has arribat,
amb ta florida vera
del fred has triomfat!

Alegroia has portat
cançons a tot arreu,
les flors han esclatat
i has fet fondre la neu.

Amb tu han vingut les orenetes
i el blat espiga i va creixent;
elles fan niu sota les teuladetes
i el blat madura dolçament.

Però és poc ço que has portat fins ara,
és poca cosa el blat, els ocells i les flors,
et manca portà encara
l'estiu dels meus amors.

JOAN DRETS CAMPAMÀ

Des de l'imperial

EN LA RAMBLA

Oi que tothom asseguraria que a la Rambla l'asfalten per les maniobres que hi fan tota aquella munió de gent atregada? Doncs, jo els hi asseguro que no l'asfalten. La Rambla, des de què té la humitat del metro a sota, pateix de dolor, i el que ara fan es aplicar-li un cataplasma de ciment per a veure si se li en va.

EN LA PLAÇA (?) DE CATALUNYA

Un amic ens diu:

—Saps per a què han posat aquells filferros tan alts al voltant dels arbres que hi han a les voreres de la plaça?

—Home, la veritat, per més que rumio no els hi veig la utilitat.

—Sí, home, sí, són per a estendre-hi la roba!

—Ah, per fi; ara ho comprenc tot. Així aquell sot tan gran que hi fan a la banda dreta, deurà ésser un safareix. Veritablement és una idea magnífica. Barcelona és molt bruta! Fins potser l'Ajuntament, a l'estiu, hi anirà a fer les sessions. S'hi estarà tan bé ara a la Plaça de Catalunya!...

REPRENSIO

Sento a dos senyors que tot passejant discuteixen. (Declarar que viatjo en un tramvia, darrer model adquirit per la Companyia i que posseeix els últims avenços en el ram. Fins i tot porta raditelefonia. El trolley li fa d'antena. No és d'estranyar, doncs, que jo, a més de veure, des del meu seient pugui sentir tot el que vulgui.)

L'un: —Noi, cada dia et tornés més beneit. Ets més variable que el temps!

L'altre: —Sempre estaràs atrassat; ja no es diu així això. Ara es diu: noi, ets més variable que la Plaça de Catalunya.

PASSA UN ENTERRAMENT

—Què fas, desgraciat?

—Home, el més natural del món, em descobreixo davant d'aquest mort.

—Però, que no ho saps que avui dia està prohibit això? Sols es permès descobrir-se davant dels vius.

COSES DEL TEMPS

En una porta d'escala, bastant fosca per cert, una parella (mitja d'un sexe i mitja d'un altre). Ell es veu que té més eloqüència amb els dits que no pas amb la llengua:

—Ai! Tu, *cuidado*, que aquí m'hi ha sortit un gra.

—Vaja, també; ves on et surten grans!

Per sort meva el conductor posa la maneta al nou.

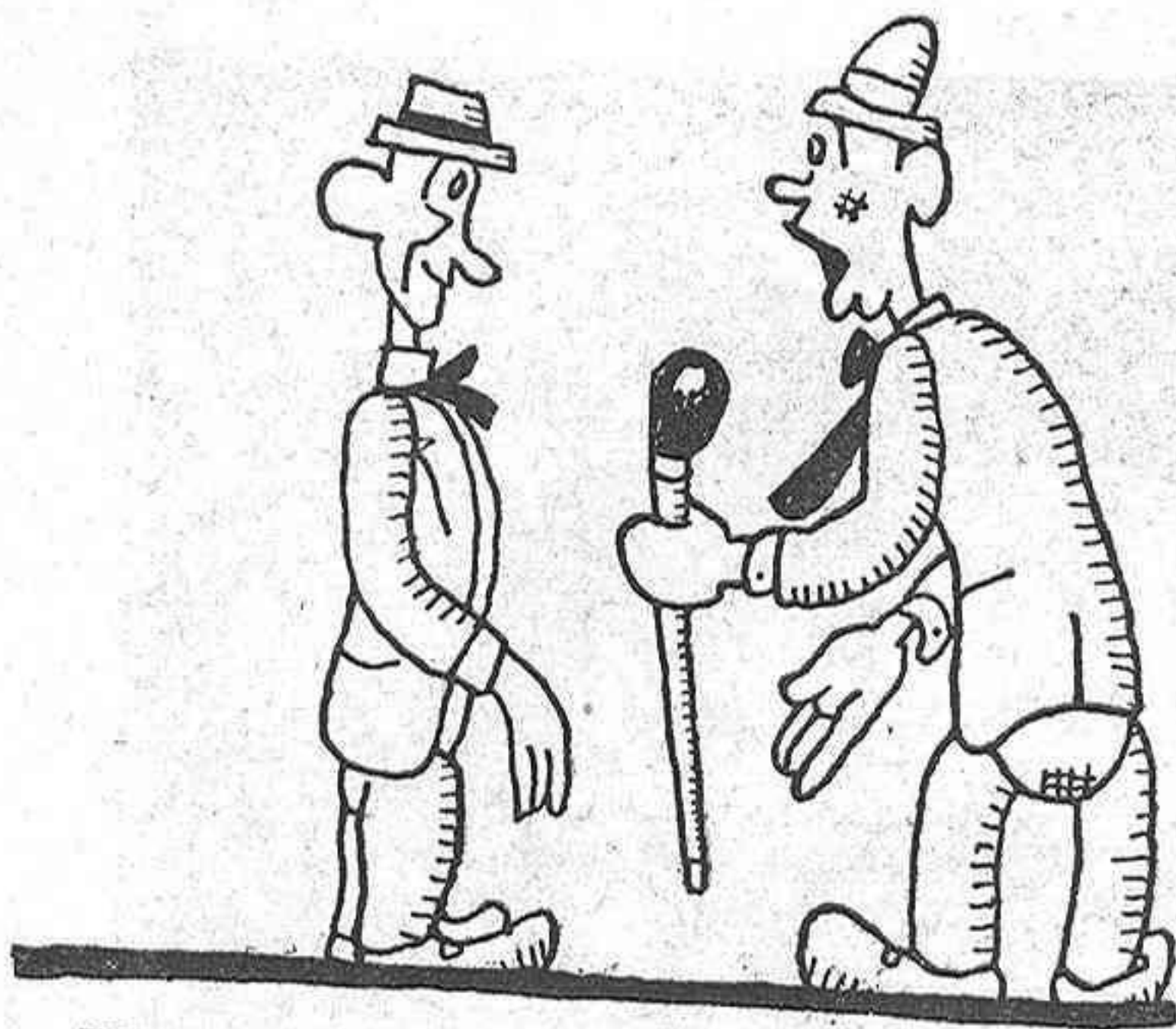
JOJ

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER
LA PRÉVIA CENSURA

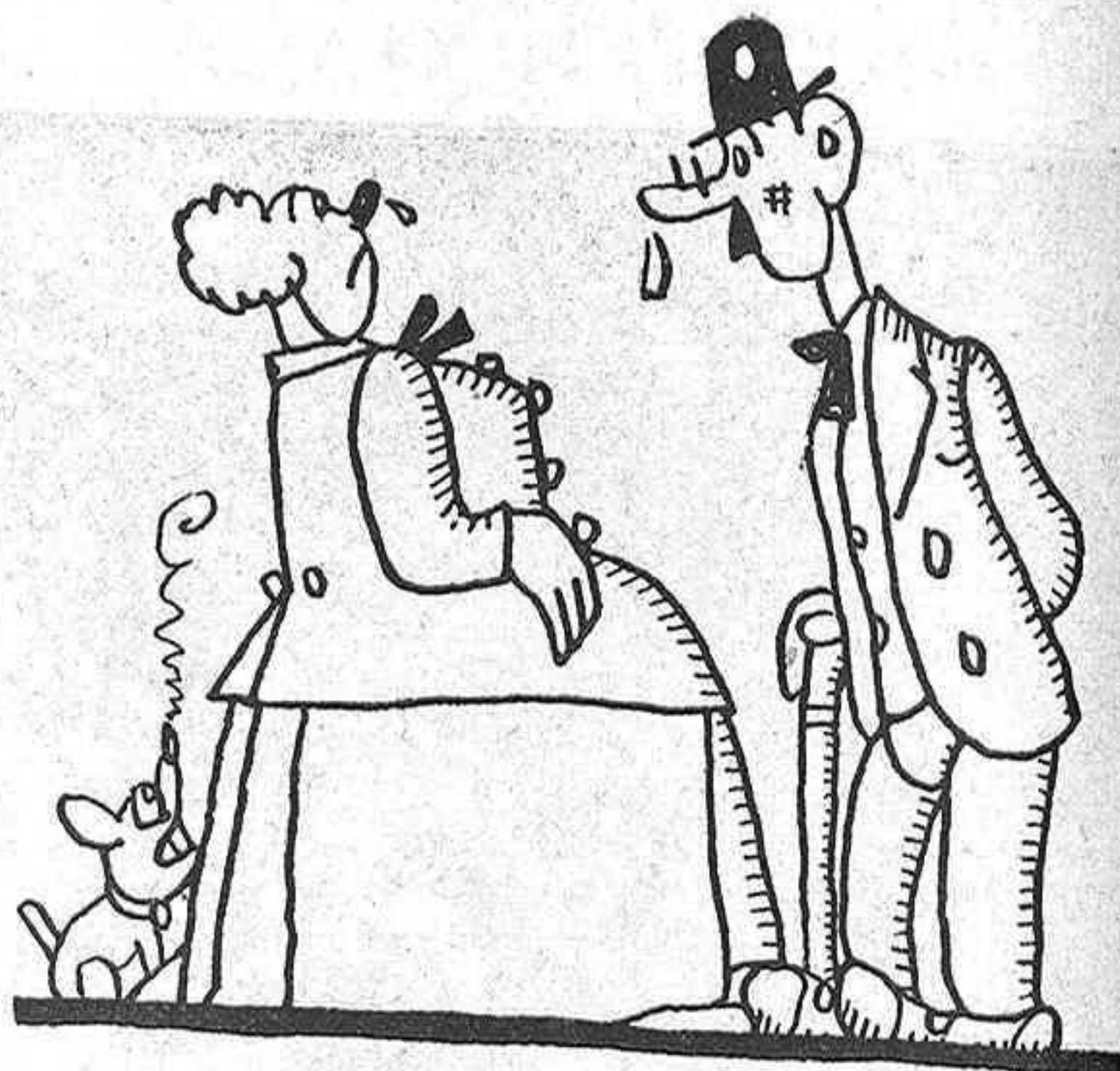
BONS COMPANYS

—Que en farem de feina entre tu i jo!

UN DESGRACIAT

—Estic sense feina.
—De què feies?
—D'empresari!

DEL CRIM

—A veure si ara resulta que va morir de la verola!

Represa del somni

I si la barca es digués Catalunya
i avancés per la mar i per l'espai
i hom veiés que s'allunya
dintre una tempestat que dona esglai,
veuríem mariners que s'esborronen
creient que aquesta nau s'ha d'esfondrarà
i altres que l'abandonen
perquè que es perdi o no tant els hi fa.

I veuríem les veles mig caigudes
i els pals alçant-se drets com un desig,
les àncores rompudes
i el timoner desesperat al mig.

I jo diria—somniant o no—
què hi fa del vent i de la mar irada
si aquesta nau vencerà la marò
i mai ningú no la veurà esfondrada?

Què hi fa que passin núvols ennegrits
com ocellots famèlics i voraços
si pel destí té els camins esclarits
i cap tempesta li immutarà els passos?

I veuríem alçar-se una munió
de mariners fornits i arriscats,
i jo diria—somniant o no—
encara no ens fan por les tempestats.

No hi fa res que la mar rompi algun pal,
no hi fa res que el mal vent rompi una vela,
després el pal l'aixecarem més alt
i dalt la vela hi cantarà una estela.

I ens lliurarem dels mariners porucs
i avançarem per nostra mar calmada,
tan segurs, que hi podem anar a ulls clucs
sense por de que vingui maltempada.

Si aquesta nau es digués Catalunya
i avancés per la mar i per l'espai
diríem: ara la maror l'allunya,
però la maror no l'esfondrarà mai.

SALVADOR PERARNAU

El famós crim

El crim del Passatge d'Escudellers ha esdevingut encara més famós del que era. El tema del dia era la mort de Dolors Bernabeu. "Suïcidi? Crim?", es preguntava la gent. Tothom, però, sabia que era un crim. Les circumstàncies de la mort ho diuen ben clar. Però, per què fou assassinada? Per quins mòbils? Quins són els autors? Aquí, precisament, continua el misteri.

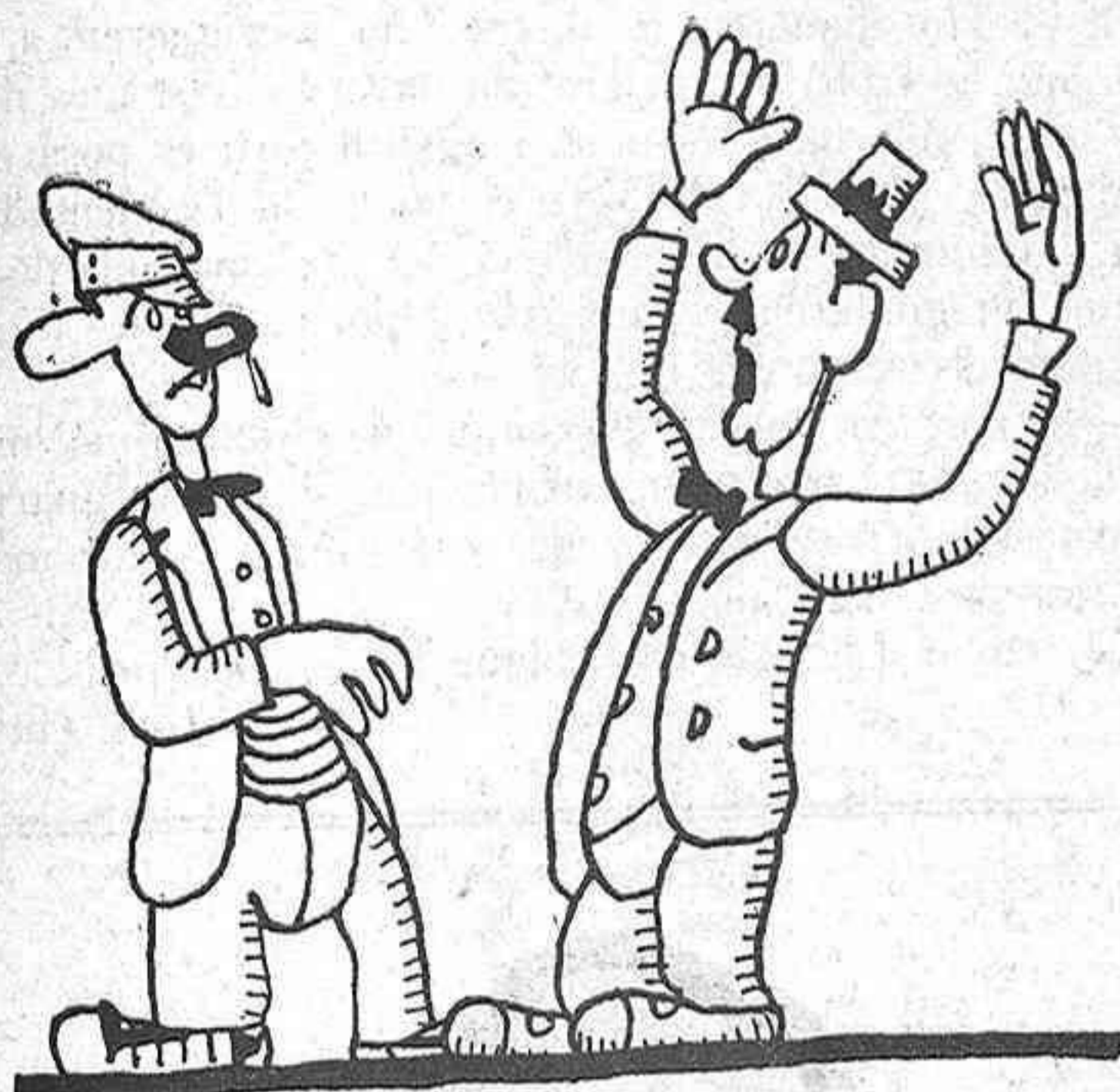
Aquest misteri havia fet famós el crim. I ara, hom veu que el crim no serà descobert, que és molt difícil descobrir-lo; això, l'ha fet molt més famós.

Avui, el crim famós continua essent encara el tema de totes les converses. Tothom vol el càstig dels autors. I de sobte, tots els diaris callen. Alguns dels diaris barcelonins havien cridat que s'esbrinés com havia estat; havien senyalat pistes que valia la pena de seguir. Bé, de sobte, aquests diaris, com tots els altres, han callat. Què passa? No ho entenem, és un altre misteri tan gran com el del crim. Què passa? Esperem que els mateixos diaris ens ho contestaran.

La diada del mes

Som al mes de setembre, mes que hi ha una diada assenyalada pels catalans. Aquesta diada era a darrers de la setmana passada. Ha vingut i l'hem celebrada com hem pogut. El mal temps que ha regnat no ens ha permès celebrar-la millor. Per això, avui, la constatem com un plany, com una elegia. Un altre any, és d'esperar, la celebrarem com es mereix.

LA BONA EDUCACIO

—No us tregueu pas mai la gorra,
que us castigaran!

ELS TRANQUILS

—Que se n'hi va de bé a dalt del ruc!
Més que amb un Studebaker!...

MESTRE GALOFRE OLLER :: PARCS I JARDINS

Que en Galofre Oller era un mestre de la pintura terrenal, ja feia temps que ho sabíem; abans ja de què pintés el seu famós *Bòria avall*, però que ho fos, també, de la celestial, és cosa que ens ha vingut de nou en veure el *camaril* de la Bonanova, on hi té retratats una colla de sants i de santes que, segons diuen els que els coneixen, s'hi assemblen d'allò més.

Jo això no puc assegurar-ho, però que la decoració és magnífica, tant en la part corresponent al cel, com la que pertoca a la terra, sí, perquè he tingut ocasió de poguer-ho veure d'aprop; es tracta d'una veritable obra d'art, ferma de dibuix, senyora de colorit, ben concebuda i executada amb valentia; res, que la nova pintura d'en Galofre és d'aquella que pertany a l'art que belluga, pel moviment que té.

Un sant, però, hi ha que em sembla que portarà raons entre els místics; em refereixo al jovencell Sant Jordi, el qual artista ha despullat de la seva flamant armadura del segle XVI, per a vestir-lo de soldat romà de l'imperi, amb tots els ets i uts, qual cosa sols podia fer-la un artista que estigués ben enterat de la vida i miracles del patró de Catalunya, com es veu que ho està en Galofre Oller. Jo li trameto la meva coral enhorabona, pregant-li, però, que en dongui al seu fill, en Galofre Surís, la part que li toca, per la traça amb la qual ha col·laborat a l'obra del seu pare.

Que tots els sants i santes que figuren en la gran composició decorativa intercedeixin per ells, per a què amb el temps puguin anar a decorar les cambres de la mansió celestial, car ben guanyat s'ho tenen.

No sé perquè els nostres enginyers de parcs i els nostres artistes de jardins tenen la mania de fer-ho tot a l'anglesa.

Heu's aquí una moda tan antipàtica per mi, com la de tallar-se els cabells les dones, dels vint anys per munt. Barcelona, la ciutat meridional, on el sol abrussa talment a l'estiu, està rodejada de jardins anglesos; això vol dir de jardins retalladets i polits sense un clap d'ombra, pels quals no s'hi pot passejar ningú a l'hora del sol, si no vol que el cervell se li torni aigua.

De mica en mica, com passa sempre amb les penetracions pacífiques, el jardí propi de la nostra terra, el clàssic jardí ombriu, amb son arbrat magnífic, amb ses cortines de plantes trepadores, florides quasibé tot l'any, ha anat desapareixent per a cedir el terreny llur als jardinetes anglesos geomètrics, esmirriats i febles, fets només per a poguer-hi prendre el sol a l'hivern.

Però, senyors enginyers i jardiniers: si aquí ens en sobra de sol! Ombra on arrodossar-se i prendre la fresca és ço que ens manca, perquè a casa a l'estiu ens hi torrem tant, que em penso que d'aquest verb ha sortit la paraula *torra* i no del mot *torreta* (test per a plantes), segons contenen les cròniques.

Els models dels nostres jardins no és a la freda Albí on tenen d'anar a cercar-se, sinó als països calents, començant pels penjats de la famosa Babilònia.

En canvi aquí, els penjats són els artistes, perquè aviat no trobaran un tema de jardí aprofitable; ei, de jardí capaç de dir quelcom a un home de cor, en vint hores al voltant de Barcelona.

Consti que jo sóc un enemic dels parcs i jardins a l'anglesa.

Cada terra fa sa guerra.

C. ARBÓ

Els aires de fora

Els aires de fora proven a tothom... Es a dir: a tothom, menys als pares de família que, les més de les vegades, els costa una veritable malaltia el portar la família a fer salut... Però és allò que diuen: Val més que pateixi un de sol que no pas tots...

N'hi han que solament hi van—a fora—per vici o per

fatxenderia; aquests són els de *San Sebastià* i els de *Cal-ditas*. No cal parlar-ne. Que s'ho passin com puguin.

En canvi, n'hi han que van a fora per pura necessitat, és a dir, per la salut, perquè quan el metge no sap com desfer-se d'un malalt, el mata o bé l'envia... a fora. En aquest cas s'hi trobà el senyor Llagostera—un veí nostre—, a qui el metge ordenà que portés la seva filla a respirar els aires de fora, si volia que es guarís...

Al senyor Llagostera li féu això l'efecte d'una escopetada, car l'home amb prou penes i treballs pot anar vivint. Consultà, però, amb la dona—i, a l'ensens, amb la butxaca—i, per fi, resolgueren portar la noia al poble on viu la dida que la va criar—quan era criatura, natural-

ment—. Ho digueren al metge: ho escrigueren a l'ex-dida, qui ho trobà bé, malgrat no haver-los vist més d'ençà que se li emportaren la noia, i un bell jorn es posaren en camí pare, mare i filla vers el poble de l'esmentada ex-dida... Hi arribaren, i després de les exclamacions de consuetud, preguntaren pel noi, pel Jepó, el fill de la dida, i aquesta els respongué:

—El noi? Ai, pobret! Fa temps que el tenim mol malaltís, tant, que el metge ens manà que, si volíem guarir-lo, el portéssim a respirar els aires de fora... I ahir mateix li portàrem... Vet aquí...

Al senyor Llagostera li caigué l'ànima als peus...

FIDEL GRIFOL

LO DEL DIA

—Apa, veiam si la salteu!

L'ESTATUA DE LA LLIBERTAT IL·LUMINANT EL BARRI.

El vigilant de nit

En totes les collectivitats hi ha homes de diferents mentalitat i criteri.

Segurament passa el mateix en l'honorable gremi de vigilants de nit, que els veïns nomenem i paguem; però en una cosa coincideixen tots ells, respecte a la qual deuen tenir tots el mateix criteri, i és, en la d'imaginar-se que un soroll al carrer té la mateixa intensitat en ple dia que en plena nit o matinada.

No n'hi ha poca de diferència! Una conversa al mig del carrer en ple dia, en mig del brogit de la ciutat, passa desapercebuda, mentre que aquesta mateixa conversa, a les dues de la matinada, encara que tinguda en veu natural, sembla tramesa en alt-parlant.

I com que el vigilant no la sap comprendre, aquesta diferència, resulta que aquest simpàtic funcionari ciutadà, és un ésser sorollós que amb els seus brogits impideix dormir als veïns, el son dels quals ell vol guardar i protegir.

El vigilant porta un garrot, i amb ell marca tots els seus passos, com els armats en les processons de Setmana Santa. En la fressa del seu manyoc de claus, en la seva manera de donar la bona nit als veïns, en la seva manera de tancar la porta, en tot, hi posa la màxima intensitat de soroll; res de sordina i tot ben cridaner.

Després, el vigilant es enraonador. Amb el Pepet de la taverna, amb el sereno del seu barri, amb el primer que trobi sota mà, el vigilant parla de política, de toros, de dones o de qualsevol cosa. La qüestió és parlar per a matar el temps sense avorrir-se, i aquestes converses, els veïns propers les senten com tingudes dins llurs propis dormitoris.

En certs indrets de l'Eixamplis, en els encreuaments de les vies més importants hi ha grans faroles de ferro colat. Doncs, en aqueixos indrets, quan un veí fa llarga estona que crida inútilment al seu vigilant, algun company d'aquest pren la iniciativa de cridar-lo d'una manera més eficaç que picant de mans, i descarrega dues o tres garrotades sobre el basament d'aquelles faroles que, com que són buïts i de ferro, fan un retruny cent vegades més vibrant que el de la Tomasa de la Catedral. No falla: per lluny i amagat que estigui el vigilant absent, allò ho sent, però els veïns també!

Si els vigilants fessin el seu servei d'una manera més quieta, més apagada, menys sorollosa, es guanyarien l'agraïment de tots els veïns.

J. M.

Maternal

Mentres el nin xuclava la mamella
sa mare se'l mirava amb emoció.
El seu fillet, per veure el rostre d'ella,
més dolç que el pit, deixà el mugró.

Llavors florí el somriure primícer
als llavis de l'infant; amb joia clara.
Qui ens ho sabria dir perquè ho va fer?
Potser sentí el neguit del cor de mare.

JOAQUIM SEGURA

Giuspira

Com clam sense que es pugui reprimir,
de dintre del meu cor surt una veu,
la veu que del dolor cau al delir
i prega ja només al suprem Déu.

A l'Unic, que a la mà del meu destí
m'hi por dur, com un brot de bell perdó,
la calma, que l'aimar no em deix dormir
i em lliga amb una immensa obsecació!

VÍCTOR CANIGÓ

Vet aquí que el redactor encarregat d'aquesta secció es troba avui en un gran compromís: el de què ha de parlar de teatre... i a Barcelona, actualment, no hi ha teatre. O n'hi ha ben poc, que és com si no n'hi hagués..

De manera, que ja ens dispensaran. No en té la culpa el redactor. En tenen la culpa els empresaris. Algú, però, diu que en tenen la culpa els còmics. Altres diuen que en té la culpa la manca de diners dels empresaris que per aquí gastem.

COMICO

An aquest teatre segueixen els plens. Sembla que donin cupons-regal. I sembla que siguem a París, aguantant tant temps una revista. Val a dir, per això, que la revista s'ho val. No se'n escriuen cada dia. Ni tothom té la traça i la gràcia i el bon gust d'en Sugrañes i de l'"Amichatis".

BARCELONA

Segueix la companyia d'en Valeriano León fent les delícies del públic. En Valeriano León és un dels actors més sobris, més personals, del teatre castellà. Amb un altre gènere més noble que l'astrakan, arribaria a ésser un gran actor. Això, però, és defecte de la majoria, i no se'n pot culpar més que a les obres que es veuen obligats a representar. A Espanya són molts els actors malejats, desgraciats per aquest gènere idiota. Per això els que no hi cauen, com en Ruiz Tatay, com en Borràs, adquireixen una categoria i una dignitat que haurien de tenir tots els actors.

APOLO

Amb obres del repertori Guimerà, Rusiñol, "Pitarra", la companyia Vila-Daví segueix obrant el miracle d'omplir aquest teatre.

Això, naturalment, ens omple d'alegria. Es una nova conquesta del teatre català, ja que el Paral·lel mai, fins ara, hi havia sigut massa propici.

Sembla que es preparen estrenes d'importància.

BOB

*Tota la correspondència que no sigui administrativa den
dirigir-se al Director de L'Esquella de la Torratxa
De no vener amb aquesta forma, lee cartes no seran
contestades.*

FUTBOL

Ja estem de ple a la nova temporada. I a fe que hem començat molt bé, tan bé, que si ha d'ésser cada diumenge com el passat, preferim tornar a l'estiu, encara que haguéssim de suportar la canícula més forta que la que hem suportat aquest estiu que s'acaba. Perquè, que un home s'estigui contemplant el conseqüent partit de futbol i de cop i volta es trobi sorprès per la senyora pluja que li fa prendre una dutxa de pronòstic quan ja n'ha passat el temps, es deliciós, molt deliciós... Però, el que és per la nostra part, de tan deliciós que és, preferim que no ens passin aquests fracassos. I això que diumenge ens estàvem contemplant el festival d'homenatge al vell i respectable (quan menys de presència) ex capità de l'Espanya F. C. (avui Gràcia), n'Ermengol Casellas. La simpatia d'aquest jugador (que per la nostra part és grandiosa), ens féu conformar amb la nostra sort i prenguérem la pluja amb una "santa" paciència que fins perdérem la noció de què ens mulléssim.

Altrament, la festa del camp del Gràcia, parlant seriosament, fou una cosa excellent de debò, i més pels caires que tenia.

Pel que toca als altres partits que es jugaren, a més de la pluja, alguns d'ells foren d'allò més interessants per les "pinyes" abundoses que hi hagueren. Si continuem així, la Federació de Boxa serà la més indicada per regir els destins del futbol... amateur.

A més, cal dir que hi ha hagut un canvi. No es tracta de cap jugador. Això dels canvis és tan habitual en els nostres jugador amateurs! Però el canvi que nosaltres parlem és d'un club: el **Manresa**. Tant temps que feia que volia ésser a la primera categoria, que ara se li ha presentat que ni pintat. Ha guanyant dues vegades al **Port-Bou** i ja el tenim de cap al grup B. A nosaltres aquest canvi no ens desagrada; quan menys hi ha variació... és aquí on moltes vegades hi ha el gust...

BOXA

La setmana passada hi va haver el combat Ruiz-Ciclone per al campionat d'Espanya. Ciclone va batre al madrileny Ruiz, bé és prou sabut, però aquest darrer, es veu que, molestat per la derrota, ha dit algunes coses que el posen a nivell no gaire envejable, però és allò, tot són enveges.

De totes maneres, pel que toca a nosaltres, valdrà més que no en fem cas i que procurem adaptar-hi allò que fa: "Pots xiular si l'ase no vol beure..."

Ahir degué celebrar-se a l'"Olympia" el combat Piet Hobin-Alís. La premura del temps ens priva de parlar-ne.

I, com és natural, tampoc podem dir qui ha guanyat. Ja ens en sap de greu, ja!

CICLISME

Es veu que això de les proves internacionals, encara que plogui, són de rendiment pecuniari, perquè el que passà diumenge a Sabadell no demostra altra cosa.

Mireu que després d'una pluja "diluvial" exposar-se encara a

Era tan viu i bandarra
que a tots feia botifarra.

Per voler seva la terra
a tots declarà la guerra.

Avui Déu l'ha castigat
i el tenim aquí engabiat.

Tras

dur a cap les proves anunciades, n'hi ha per trencar-s'hi el cap, el coll i la guardiola.

Segons ens han dit, però, els organitzadors volien suspendre-les del tot, perquè hi veien una "hecatombe" en perjudicis o pèrdues, com es vulgui, però els corredors foren qui els obligaren a que s'efectuessin, encara que sabessin que els pobres empresaris s'anaven a convertir en veritables "màrtirs".

Res, són les ganàncies de les empreses; i que poques ganes els hi quedarà a aquests organitzadors d'organitzar-ne d'altres!

Ens haguessin cregut a nosaltres...

TEIXI

En aquesta secció parlarem amb tota atenció dels llibres que ens enviïn

Kalí, novella de J. Oliver Bauzà.

Aquesta última obra de l'Oliver Bauzà porta un pròleg de la senyora Mercè Veñasco de Encinas. Nosaltres teníem la mania de no creure en les dones que escriuen. Després d'haver llegit el

TEATRE LIRIC CATALA

—Em sembla que aquesta vegada farem feina de la bona.

pròleg—o el que sigui—de la senyora Mercè Veñasco de Encinas, ens refermem en la nostra mania. Està molt de broma la senyora Mercè Veñasco de Encinas. En quant a l'obra en si, a **Kalí**, està escrita d'una manera fàcil i elegant i ens demostra la quantitat d'humorista—humorista de bona llei—que hi ha en el senyor Oliver Bauzà.

Por obra y gracia del amor, novella de J. M. Aguado de la Loma.

Heu's aquí un nom nou i una novella ben interessant. El senyor Aguado de la Loma ens dóna prova en **Por obra y gracia del amor**, de les seves finíssimes condicions de novel·lista. Hi ha emoció, hi ha elegància en l'estil, hi ha una magnífica diversitat de tipus i paisatges.

Molt bé, molt bé ens ha semblat **Por obra y gracia del amor**.

Garbuix, poesies de M. Ribot i Serra.

Magníficament editat hem llegit aquest recull de versos d'en Ribot i Serra. La impressió de lectura ha sigut excellent.

Redempció, poema d'Agnès Armengol.

Es un poema concebut a la manera antiga—1800—, però que fa de molt bon llegir.

Fulles despreses, poesies de Ramon Riu.

Aquest és el llibre d'un jove, però d'un jove que sap on va. Hi ha en les poesies d'en Riu molta tendresa i molt sentiment.

Davant la veritat, comèdia en tres actes de Florenci Cornet.

Prou conegut del públic és en Cornet perquè nosaltres intentem ara presentar-lo. Aquesta última comèdia seva ens ha plagut molt.

Altres publicacions rebudes

Muñequita, cançó per a cant i piano, original de Frederic Longàs i Manuel Zaragoza. No cal dir com en aquest gènere en Longàs és un mestre, perquè ja ho sap tothom. **Muñequita**, de música i lletra, és una delícia de cançó.

ALFA

L'alcalde de Barcelona ha rebut el següent telegrama del president del Directori:

"Al recibir en Ben Karr'k a los defensores de la posición de Cudia Tahar y su avanzadilla, pertenecientes al regimiento del Infante, oigo encantado narrar en catalán los episodios de la heroica lucha. Comuniqué a todos los Alcaldes de la provincia de Barcelona en que nacieron, y que amamos tanto como a las demás de España, el gusto con que recogemos el hermano viril lenguaje catalán de estos labios nobles de los defensores del honor español, que tan fielmente han cumplido su juramento a la Bandera de España, y con ellos gritamos "Visca Espanya i visca Barcelona!". Le envía apretado abrazo.—El Marqués de Estella."

ELS POBRES RICS

—Sí, senyora, som molt pobres! No podem menjar! Però paguem trenta durus d'una barraca!

L'alcalde de Figueres ha fet una important innovació: a les onze en punt, tots els "serenos" de la ciutat van a cantar a la Plaça de la Constitució.

Quin espectacle tan bonic. Quina varietat de veus! Quina harmonia! Cada dia hi ha un gran públic a contemplar-ho. Diuen que els últims "serenos" que canten s'estimarien més fer-s'hi a cops de xusso.

Res, en Mestres els vols contractar per fer el "coro de vírgenes" del Liceu.

Bellament impresa, ha sortit el primer número de la revista de la casa "Radio-Lot". Es en català. Felicitem-nos-en.

Un lleopard de Copenhague ha volgut imitar el de París. El lleopard de París es sentí reivindicador de la raça, i aixecà el crit de llibertat. S'escapà de la gàbia i anava a donar la veu de revolta a tots els lleopards esclaus. Però, morí màrtir de la llibertat. Liaor al màrtir!

El de Copenhague ha volgut aixecar-se, en vista de la mort del cabdill. Però no tenia un esperit tan heroic i s'ha tornat a deixar esclavitzar.

Ll dia 27 d'aquest mes, el Foment Sardanístic de Santa Coloma de Farnés celebrarà un concurs de sardanes, concedint-se importants premis.

Vinga, sardanistes, esmoleu les cames!

Diuem que l'Ajuntament té grans obres en projecte. Aviat seran un fet. Ultra acabar la Plaça de Catalunya i esventrar tota la ciutat, fer subterrani el tren de Balmes, treure el cirabotes, etc., etc., vol fer una nova Barcelona aèrea, damunt de la que ara hi ha, calcant el pla de l'existent. Els carrers d'aquesta ciutat nova seran de vidre. La finalitat d'aquesta millora és perquè els regidors puguin descansar del seu enorme i important treball, mirant les cames de les noies.

Al "Tostadero", de la Plaça de la Universitat hi han fet grans reformes. Ara queda un local bonic de debò. El dia de la inauguració d'aquestes reformes, el senyor Bargués, propietari de l'establiment, convidà als seus parroquians a visitar el local. La festa resultà molt; ens hi divertírem.

Felicitem al senyor Bargués.

El passat dia onze va ploure, en senyal de dol.

Diuem que ara els saludos valen cinc durus.

Degut a la iniciativa privada ha tingut realització definitiva i perfecta el que era desig fortament sentit per la barriada alta de Vallcarca i els indrets del Santuari de Nostra Dona del Coll. Ço és, gaudir de comunicació regular, ràpida i perfecta amb el cor de la ciutat.

El dia 12 del corrent mes, a les cinc de la tarda, tingué lloc la inauguració d'un servei d'auto-òmnibus que surt de la Plaça de Lesseps, i seguint el passeig de Nostra Dona del Coll finalitza el trajecte a la mateixa plaça del popular i antic santuari.

No cal dir que festejant tan important millora, la barriada celebrà importants actes: un xampany d'honor ofert per la Comissió de propietaris i veïns a la representació de la ciutat i de la premsa ciutadana, cloent les festes, com no podia ésser menys, l'execució de la nostra dansa per la coneguda cobla "Catalonia", interpretant un vast programa compost de les sardanes més inspirades dels nostres millors compositors. El xampany d'honor s'oferí en el magnífic local construït especialment per garatge, sala d'espera, despatx de l'Empresa. Les demés festes tingueren lloc a ple aire. Ornamentatge per reputats artistes dels carrers i edificis. Bones festes, a fe; ens hi divertírem de debò.

Ha estat igualment objecte d'acabada reparació el pis passeig de Nostra Dona del Coll, avui convertit en una veritable pista, de forma que el servei podrà realitzar-se en immillorables condicions.

En les barriades afectades per tan important servei, regna veritable joia, tant més quan la millora ha estat acomplida amb el sol esforç dels veïns i propietaris, els quals han aportat, ultra l'entusiasme, els capitals necessaris per assegurar l'èxit de l'Empresa.

L'Ajuntament no sap com fer-s'ho per a servir-nos. Ara, s'ha adonat que caminàvem malament per les rambles fetes malbé pel metropolità, i les fa asfaltar. D'aquí poc les rambles seran convertides en "boulevard". Podia estalviar-se, per tant, d'asfaltar-se; però no, l'Ajuntament no pot permetre que, encara que sigui dos dies, els ciutadans caminin malament.

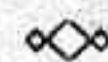

En escriure aquestes ratlles, la senyora Amnistia General, que era tan esperada a Barcelona, encara no ha arribat. Se igno-

ra si es tracta d'un retràs voluntari o bé d'un canvi de rumbo del vaixell que la conduïa.

No manca, però, qui es creu que enlloc de la desitjada, en vindrà una de menys graduació.

No sé; a mi em sembla que ja no vindrà, havent començat abans d'hora l'estació de les pluges.

L'Ajuntament de Barcelona s'escarrassa a posar fanals a tot arreu. Ningú sap si ho fa perquè la nostra ciutat segueixi essent la vila-llum d'Espanya, o perquè es vegi que els llums del Consistori són capaços de donar molta claror.

Sia com sia, cal agrair-ho, perquè la claredat és mitja vida.

E. P.: Es molt lluny això del dia dels morts! Però tindrem la paciència de guardar el vostre article pel número que dediquem als senyors del cementiri.—Ll. R. i C.: Les vostres poesies aniran a l'Almanac. Potser, no totes; però, algunes sí.—V. C.: Les guspises, bé; allò de la Manela, no.—H. S.: Home, francament, aquest vostre dibuix no és publicable; envieu-ne un parell més, i llavors ja podrem dir-vos definitivament si els podem publicar o no.—L'A. S'E. H. M. S. F. C. E.: Masses inicials, moltes masses. Necessitariem una pàgina per la signa. — P. F.: El senyor Nebot us ho contestarà. Ell en sap d'aquestes coses. Per això és l'home més savi del món.—A. D. S. S.: Es que les vostres inicials volen dir "animal de set soles"?—C. D. M.: Endavant i crits!—N. U.: Ho publicarem ben aviat.—Hermant: Sí, al capdavant també ho podem publicar.—S. Staramsa: Anirà a l'Almanac.—J. O. P.: No pot ésser.—Enric: No, maco. Apren-ne, apren-ne, de dibuixar.—F. G.: Està bé el vostre drama de la costa. Anirà a l'Almanac.—Kadafort: Aniran els vostres versos, tard o d'hora.—Roig: No, això sí que no.—Agustinet P.: No estan del tot malament, però no poden anar les vostres poesies.—P. A. de M. de M.: Home seguiu escrivint; podeu arribar a fer-ho bé. De totes maneres, la poesia que ens heu enviat encara no és publicable.—F. G.: Gràcies del canvi de color.—S. B. i S.: Bé, anirà a l'Almanac.—J. de B.: Guardem l'article.—Ll. R. i C.: Ja ho hem donat a les caixes.

Impremta L'ESQUELLA i LA CAMPANA, carrer de l'Olm n.º 8 - BARCELONA

EL MAYOR EXITO DE LA LIBRERIA

LUIS CAPDEVILA

LAS MUJERES, LA NOCHE Y EL AMOR

UN TOMO 8.º 5 PESETAS

Obras de Orientalismo, Teosofía y Misticismo

	Pesetas		Pesetas
ARNOULD (Arthur).—Creencias fundamentales del Buddhismo	2'—	GRANES (José).—Origen y Orden de las cosas	3'50
ALVAREZ PERALTA.—Estudios de Orientalismo	10'—	— Labor Teosófica, Estudios Metafísicos sociales	4'—
BESANT (Annie).—La vida del hombre en tres mundos	2'—	HARTTMANN (Franz).—Doctrina del Conocimiento	2'50
— Lecturas populares sobre Teosofía	2'—	— Ciencia Oculta en la Medicina	2'50
— Manual Teosófico	3'50	— Magia Blanca y Negra o la ciencia de la vida finita e infinita	5'—
— Las leyes de la Vida Superior	2'—	JASPER NIEMAND.—Cartas que me han ayudado	2'—
— La Construcción del Kosmos	2'—	JINARAJADASA.—Flores y Jardines	1'50
— Los tres senderos de perfección	2'—	— Fundamentos de Teosofía	8'—
— La genealogía del hombre	3'50	JOHNSTON (Charles).—La memoria de los nacimientos pasados	1'50
— El Cristianismo Esotérico o los Misterios Menores	7'—	JYOTIS PRACHAM.—Ciencia única Sendero de Salvación	4'—
— La evolución de la Vida y de la Forma	2'50	KRISHNAMURTI (Alcione).—A los pies del Maestro	3'—
— El hombre y sus cuerpos	2'—	LEADBEATER (C. W.).—La Vida Interna	15'—
— Reencarnación	1'—	— El Credo Cristiano	5'—
— Karma	1'50	— Los centros de fuerza y el fuego serpentino	0'50
— El Yoga, seguido de El Hombre Perfecto	2'—	— Sueños	2'—
— El poder del pensamiento, su dominio y cultura	2'50	— El Hombre visible e invisible	12'—
— Hacia el templo	3'—	— El Plano Astral y El Devachán	3'—
— Doctrina del Corazón	1'50	— Vegetarismo y Ocultismo	0'50
— La Sabiduría Antigua	5'—	— El más allá de la muerte	7'—
— Tríptico Teosófico	1'—	— Clarividencia y Clariaudiencia	2'50
— El Sendero de Iniciación y El Perfeccionamiento del hombre	2'50	— El Perú y la Caldea antiguos	2'—
— Estudio sobre la Conciencia (Contribución a la Psicología)	5'—	— Protectores Invisibles, Los ángeles Custodios y En el Crepúsculo	3'—
— Introducción al Yoga	2'50	— Bosquejo Teosófico	1'50
— El Sendero del Dicipulado	2'50	— Nuestra relación con los niños	0'75
BESANT (Annie) y LEADBEATER (C. W.)		— El pensamiento, su poder y su empleo	0'75
Química Oculta	10'—	MATEOS (Carmen) M. S. T.—La Vida Teosófica	1'50
BESANT, LEADBEATER Y BROWING. — Las Logias Teosóficas	0'75	MEAD (G. R. S.).—Apolonio de Tyana	2'—
H. P. BLAVATSKY.—La Clave de la Teosofía	7'—	MOLINOS (Miguel de).—Guía Espiritual	2'50
— La Doctrina Secreta. (Síntesis de la ciencia, religión y sabiduría.) Seis tomos.....	60'—	MORGNER (Emilio).—La Teosofía predicada por Jesucristo	3'—
— La voz del Silencio	2'—	NEMO. — Cartas Rosacruces	2'—
— Ocultismo práctico	1'50	PASCAL (Dr. Th.).—Las Leyes del Destino ...	3'—
— Las Estancias de Dzyan, de la "Doctrina Secreta"	1'50	PRIYSE (James).—Reencarnación en el Nuevo Testamento	0'75
BHAGAVAN DAS.—La Ciencia de las Emociones	3'50	RAJARAM (Tukaram).—La Vida Superior o Reglas del Raja Yoga. Diez Mandamientos de Manú	1'—
BLECH (Aimée). A los que sufren	2'—	RENE (André).—Historia del Alma, sus vehículos y sus condiciones de existencia	2'50
COLLINS (Mabel).—Por las Puertas de Oro, seguido de Diario de un Chéla indo y Enseñanzas del Maestro	2'—	ROVIRALTA Y BORRELL.—Bhagavad Gitá ...	5'—
— Luz en el Sendero con comentarios y El Grito Lejano	2'—	SCHURE (Eduardo). Lo Grandes Iniciados ...	10'—
— Guirnaldas de Amor	1'50	SCOT-ELLIOT.—Historia de los Atlantes	6'—
CORBET (Sara).—La evolución del Carácter ...	2'—	— La perdida lemuria	1'25
— El Dammapada y El Narada Sutra, aforismos orientales	2'50	SINNET (A. P.).—El Bhuddismo Esotérico	4'—
DACIER (A.).—Pitágoras, su vida, sus símbolos y los versos dorados con los comentarios de Hierocles	4'—	— El sistema al cual pertenecemos	0'50
DOS COLABORADORES.—¡Despertad, Hijos de la Luz!	2'—	— El Mundo Oculto	7'—
— El Espíritu de los Por-Nacer	2'50	— Incidentes de la vida de la señora Blavatsky	5'—
DUNLOP (D. N.).—La ciencia de la inmortalidad	2'50	SRI SANKARACHARIA.—Su vida, su época y sus doctrinas	2'—
EDWIN ARNOLD.—La luz de Asia	3'50	STEINER (Rodolfo).—La Iniciación o el Conocimiento de los Mundos Superiores	3'50
		VIVEKANANDA. — Filosofía Yoga	4'—
		LOS VEDAS. — Sinopsis de las escrituras Sacradas de los Indos	2'—

En prensa: EL AÑO EN LA MANO, para 1926

NOTA. — Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances de Gir Postal o be en segells de franqueig al llibrer Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no es remet, ademés, 30 cèntims per a certificat. Als corresponsals se'ls hi otorguen rebaixes.

LA PATRONA

— Reina Santíssima, ja no es recorden per res de mi.